

Ook Verdriet.

door

Mevr. BLOMBERG—ZEEMAN.

't Vinkje zingt van wiet, wiet, wiet,
't Kent geen leed nog of verdriet,
't Zingt zijn liedje vrij en blij,
Want — 't is Mei!

't Vinkje vliegt al heen en weer,
't Bouwt zijn nestje, zacht en teer,
Strakjes legt het dan een ei,
Want — 't is Mei!

't Moedertje blijft nu op 't nest
Vader zorgt wel voor de rest,
Samen zingen zij hun lied:
Wiet — wiet — wiet!

Hoor! wat sjilpt daar, heel, heel zacht....
't Moedertje houdt trouw de wacht,
En ze zingt zoo dankbaar blij
Van de Mei.

Kijk, daar heb je buurmans Piet,
Hoorde hij de vinkjes niet?
„Jongens, jongens, wat ben 'k blij,
't Is nu Mei!”

„Is daar niet het vinkennest?
O, dat treft nu opperbest,
Ied're vogel legt een ei
In de Mei!”

Stilletjes haalt hij de trap,
Vlug naar boven, stap, stap, stap!
Moeder Vink zingt blij haar lied,
Merkt hem niet.

Fluks pakt Piet de jongen aan,
O, had hij 't maar niet gedaan,
Want de ouders droef te moe
Vliegen toe.

Maar Piet voelt zich als een held,
En is gauw naar huis gesneld,
Maar de Moeder fluit zoo lang
En zoo bang.

Boven staat een oude kooi,
O! daar zitten ze zoo mooi;
Pietje gaat gerust naar bed,
Hij heeft pret.

Maar nu droomt hij o zoo naar,
Van een man heel groot en zwaar,
Die hem meenam tot zijn straf,
Van Moe af.

Toen het zonnetje heel vroeg,
Pietje uit zijn bedje joeg,
Zongen vinkjes wiet, wiet, wiet,
Van verdriet.

Piet nam vlug nu kooi en trap,
En het ging weer stap, stap, stap,
„Vinkje, weet je wat ik dacht,
Dezen nacht?”

„'k Dacht, als iemand toch eens kwam
En *mij* van *mijn* moeder nam,
Zing maar vinkje, zing weer blij
In de Mei!”